



# УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

№12  
(грудень 2018 року)

ЛІТАВРИ

kmoun.info  
ukrslovo-litavry.org.ua



**2** Провід ОУН ухвалив важливі рішення



**3** ОУН підтримує Руслана Кошулинського



**6** Фундації ім. О. Ольжича в Канаді – 30 років!



**7** Творець летунства ЗУНР



## З НОВИМ РОКОМ ТА РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Дорогі українці!

Вітаю із Різдвом Христовим!

Для нас Різдво – особливе свято. У цей день згадуємо героїв, які упродовж тисячоліть зберігали віру у Бога і Україну. Їхня віра надавала сили, кликала у бій, єднала націю, ставала запорукою звитяги.

Віру у Бога і Україну нікому і ніколи не здолати!

Рік, що минув, став ще одним роком нашої боротьби за незалежність і соборність Української держави. На жаль, у Криму і на Донбасі ворог топче нашу землю, знущується над українцями.

Триває війна з Москвою.

З Божого благословення український народ неодмінно переможе у цій війні. Непереможний народ, який завжди схилив голову перед Богом, але ніколи перед чужинцем і окупантом.

У тиші і величі Різдва – особлива молитва за упокій душі «Давида» і «Кіндрата», які під стягом ОУН загинули на московсько-українській війні, за всіх українців, які не дозволили Москві загарбати наш народ і нашу землю.

Водночас просимо Бога, щоб уберіг від смерті і поранень бійців Збройних

сил України, Національної гвардії, добровольців і волонтерів, які на Донбасі бережуть Україну від московської чуми.

Вітаю з Новим Роком і Різдвом Христовим братів і сестер на поселеннях за межами України. Нашої єдності боїться ворог. А значить у єдності здолаємо ворога, утвердимо велику і сильну Україну.

Христос народився!

Славімо Його!  
**Богдан ЧЕРВАК,**  
Голова ОУН

## ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

Від імені Правління Фундації імені Олега Ольжича вітаю усіх членів Фундації, її друзів і прихильників, усіх українців з Новим роком та великим святом Різдва Христового!

Це Свято Різдва для мільйонів українців є особливим і вікопомним – Благословення Господнє стало винагородою їм за Віру і незламну боротьбу за свою Волю, Державність і Соборність та дарувало власну омріяну Помісну Автокефальну Православну Церкву України. Відновлено історичну справедливість і наш народ повернув собі тисячолітнє право бути рівним серед рівних, здобує для нас Рівноапостольним князем Володимиром Хрестителем, вирвався з багатовікової духовної неволі Москви. Це є Божий знак вірності того шляху, яким йде Україна і початок її нових вражаючих звершень.

Щиро бажаємо усім Вам радісних Веселих Свят, здоров'я і Многих літ, щастя, успіхів і усіляких гараздів Вам і Вашим родинам.

**Сергій КОТ,**  
Голова Правління Фундації ім. О. Ольжича

## ПРИВІТАННЯ ВІД ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА ІМ. О. БАСАРАБ І О. ТЕЛІГИ

Завершується ще один рік нашої боротьби за незалежність. Напередодні Нового 2019 року Жіноче товариство ім. Ольги Басараб та Олени Теліги вітає усіх українців в Україні і за її теренами, наших лицарів - захисників-воїнів з Новим роком та Різдвом Христовим!

Ми бажаємо всім доброго здоров'я, оптимізму життєвого і національного, родинних радощів.

Олена Теліга у публіцистичному нарисі «Нарозстіж вікна!» писала, що сотні тисяч українців, зокрема, молодь, – стужені, часом навіть собі того не усвідомлюючи, за романтикою життя, за романтикою своєї нації. І ледве зародиться така романтика, вона їх пірве і відірве від Москви назавжди!

Тож нехай Новий 2019 рік стане роком повного відриву від Москви, роком остаточного здобуття власної Держави!

**Надія СТРИШЕНЕЦЬ,**  
Голова Жіночого товариства ім. О. Басараб і О. Теліги

**15** грудня ц.р. у приміщенні Національної спілки письменників України відбулася засідання Проводу Організації Українських Націоналістів.

Перед початком наради Голова ОУН Богдан Червак від імені Патріарха Філарета вручив голові Секретаріату ОУН Володимирі Чмиру медаль «За жертвність і любов до України».

Провід ОУН ухвалив рішення доручити Голові ОУН Богдану Черваку підписати спільну Заяву ОУН, Конгресу Українських Націоналістів(КУН) і ВО «Тризубу» ім. Степана Бандери про створення єдиного Проводу Українських Націоналістів, який відтепер координуватиме і спрямовуватиме діяльність зазначених організацій, а також і надалі сприяти консолідації і об'єднанню українського націоналістичного руху.

Провідник Рівненської обласної організації ОУН Роман Коваль доповів про роботу щодо мобілізації добровольців у разі загострення ситуації на фронті.

Із звітом про діяльність у 2018 році виступила керівник Культурної референтури ОУН Ніна Головченко, яка розповіла про низку заходів, які стали важливими подіями у культурному житті країни. Передусім йдеться про створення документального фільму «Кіндрат» (режисер Б. Гуменюк) та створення інтернет-платформи, яка висвітлює діяльність Культурної референтури ОУН.

Провід ОУН схвалив діяльність пані Ніни Головченко та Культурної референтури ОУН.

Молодий український поет Назар Данчишин презентував ідейно-естетич-

## ПРОВІД ОУН УХВАЛИВ ВАЖЛИВІ РІШЕННЯ



ну концепцію діяльності молодіжного мистецького об'єднання «Вежі ім. Олега Ольжича». Після обговорення і дискусій концепція буда схвалена, а другу Назару доручено розбудовувати молодіжне об'єднання.

Про виконання рішень Президії ОУН виступив голова Секретаріату

ОУН В. Чмир, який доповів про вжиті заходи щодо оптимізації діяльності Тернопільської і Луганської обласних організацій ОУН. Провід затвердив провідником Тернопільської ОУН – Володимира Грицяя, а провідником Луганської ОУН – Руслана Супруна.

Голова ОУН Богдан Червак призначив своїм заступником друга Бориса Гуменюка, який відповідатиме за публічні заходи, пов'язані із проведенням виборчих кампаній.

Після завершення засідання Проводу ОУН його учасники взяли участь в урочистому підписанні спільної Заяви про створення єдиного Проводу Українських Націоналістів ОУН, КУН і ВО «Тризубу» ім. Степана Бандери.

Учасників урочистого заходу привітали Голова ВО «Свобода» Олег Тягнибок, Голова партії «Правий Сектор» Андрій Тарасенко, спільний кандидат у президенти України від українських націоналістів Руслан Кошулинський, представник Української добровольчої армії Іван Сута, Голова Національної спілки письменників України Михайло Сидоржевський.

Перед присутніми виступили Голова КУН Степан Брацюнь, головний командир ВО «Тризубу» ім. Степана Бандери Віктор Сердулець та Голова ОУН Богдан Червак.

На завершення було виконано гімн ОУН та державний гімн «Ще не вмерла Україна».

**Секретаріат ОУН**

## ЗАЯВА ПРО СТВОРЕННЯ ЄДИНОГО ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

**М**и, Організація Українських Націоналістів (ОУН), Конгрес Українських Націоналістів (КУН) і Всеукраїнська організація «Тризуб» ім. С. Бандери,

- зберігаючи історичну тяглість від часу створення у 1929 році Організації Українських Націоналістів під проводом полковника Євгена Коновальця;

- усвідомлюючи реальну загрозу втрати державності внаслідок агресії Російської Федерації та руйнівної діяльності «п'ятої колони» в Україні,

- дбаючи про збереження та плекання національної ідентичності України, рівноправних партнерських взаємин із країнами Європи і світу;

- керуючись необхідністю консолідації нації і націоналістичного руху

заявляємо про створення єдиного Проводу Українських Націоналістів, який відтепер спрямовуватиме і координуватиме діяльність ОУН, КУН і ВО «Тризубу» ім. Степана Бандери.

Переконані, що наша спільна діяльність сприятиме утвердженню в суспільстві світоглядних засад українського націоналізму, викладених ідеологами ОУН, становленню України як держави української нації, де українці стануть справжніми господарями своєї долі на своїй землі.

Слава Україні!  
Героям Слава!

**Богдан ЧЕРВАК, Голова ОУН**  
**Степан БРАЦЮНЬ, Голова КУН**  
**Віктор СЕРДУЛЕЦЬ, Головний командир ВО «Тризуб» ім.С. Бандери**

15 грудня 2018 року, Київ

## ГОЛОВА ОУН БОГДАН ЧЕРВАК ВІДВІДАВ ІРПІНЬ



**В** Ірпінському історико-краєзнавчому музеї голова Організації Українських Націоналістів Богдан Червак приймав присягу на вступ до ОУН Володимира Паламарчука – бійця Добровольчого батальйону ОУН на псевдо Журналіст.

Слова присяги оунівця звучали так само, як і багато десятиліть тому з вуст засновника ОУН Євгена Коновальця, його сучасників та наступних поколінь націоналістів – Олега Ольжича, Олени Теліги, Василя Кіндрат-

ського, що загинув на Донбасі під час нинішньої російсько-української війни. До слова, Василь Кіндратський і Володимир Паламарчук пліч-о-пліч боронили нашу землю на сході України в Пісках поблизу Донецького аеропорту. Один націоналіст загинув захищаючи рідну Україну, натомість інший його бойовий побратим сьогодні склав присягу націоналіста.

Голова ОУН Богдан Червак, виступаючи перед присутніми в Ірпінському історико-краєзнавчо-

му музеї розповів про 90-літню історію діяльності Організації Українських Націоналістів та відповів на численні запитання, які зокрема стосувалися діяльності націоналістів у сучасних умовах розвитку Української Держави, у тім числі причин та мотивацій висунення кандидатом у Президенти України від націоналістичних сил Руслана Кошулинського.

**Олександр НАКАЗНЕНКО**



# ОУН ПІДТРИМУЄ РУСЛАНА КОШУЛИНСЬКОГО

**2019** рік буде визначальним для України: або наша країна утвердиться як Українська Самостійна Соборна Держава, або впаде в провалля реваншу промосковських сил. Надзвичайно важливими в цьому є президентські та парламентські вибори. На них треба дати вирішальний бій реваншистам, і лише націоналісти є тими, хто здатен зупинити агентуру Кремля.

Обговоривши політичну ситуацію, ми – повноважні представники націоналістичних організацій – ухвалили рішення підтримати кандидатуру Руслана Кошулинського на президентських виборах 2019 року.

Закликаємо інші національно-патріотичні сили, загалом усіх українців підтримати кандидатуру Руслана Кошулинського на посаду Президента України!

**ВО «Свобода»**  
(лідер – Олег Тягнибок),  
**Правий Сектор**  
(Голова партії – Андрій Тарасенко),  
**Організація Українських Націоналістів**  
(Голова – Богдан Червак),  
**Конгрес Українських Націоналістів**  
(Голова – Степан Брацюнь),  
**«С14»** (лідер руху – Євген Карась)



# УПЦ-КП І ОУН НАГОРОДИЛИ ДОБРОВОЛЬЦІВ, БІЙЦІВ ЗСУ І ВОЛОНТЕРІВ



**24** листопада у Михайлівському соборі Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря (м. Київ) відбулось нагородження групи волонтерів та офіцерів Збройних Сил України медаллю Української православної церкви Київського патріархату «За жертовність і любов до України».

Високу церковну нагороду із благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета волонтерам і військовим вручили Голова ОУН Богдан Червак, відома українська піаністка та волонтерка Людмила Чичук та Ієромонах Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря Михаїл.

Серед нагороджених – генерал майор ЗСУ Богдан Бондар, полковник ЗСУ Віктор Романюк, полковник ЗСІ Володимир Коріняк, українські волонтери Степан Герилів із Бердянська (волонтерська група «Наші Атланти»), киянин Олександр Олійник, Мар'яна Степанова (київська волонтерська група з плетіння маскувальної сітки «Музейні бджілки»), підприємець Дмитро Бондарчук, який очолює ТОВ «Зенікс». Протягом вже кількох років війни колектив «Зенікса» забезпечує українських воїнів берцями. У співпраці з волонтерами у підрозділі ЗСУ та добровольчі батальйони безкоштовно було відправлено тисячі пар взуття.

Медаль також було вручено волонтеру, громадянину Польщі Мікалю Байбуза, який кілька років поспіль співпрацює з українським волонтерським рухом, регулярно надаючи матеріальну допомогу. Коштом пана Мікаля було закуплено та відправлено на передову набори портативного стоматологічного обладнання для роботи перейзної медичної допомоги на лінії розмежування, термобілизну. Він також підтримує мистецький культурно-інформаційний проект «Сила мистецтва» для жителів Донеччини й Луганщини.

Також нагороди отримали представники французької та болгарської груп волонтерів Володимир Ткаченко та Сергій Головін, які від початку військової агресії РФ на сході України організували збір допомоги для військових ЗСУ. Завдяки їм на фронт надходила і надходить необхідна допомога: маскувальні сітки, постільна білизна, продукти харчування, будівельні утеплювальні матеріали, кабель, обігрівачі та багато іншого.

«Ми відчуваємо підтримку української діаспори за кордоном, яка засобами народної дипломатії доносить світовій спільноті правду про Україну, – зазначив перший заступник голови Держкомтелерадіо Богдан Червак. – Зокрема, дуже потужно і згуртовано діють французькі волонтери. Родина Івана та Наталки Пастернак з ініціативи Василя Сліпака свого часу започаткували у французькому містечку Розе відпочинок дітей загиблих захисників України. Об'єднання українців Франції є активним учасником і організатором демонстрацій на захист українських політ'язнів та проти російської агресії. Нагороди волонтерам паризької громади Андрію Василюку, Оксані Угринюк, Галині Угринюк, Володимирі Тітову ми передаємо через голову асоціації «Перетинаючи Європу» Юлію Єфремову».

На церемонії вручення медалей «За жертовність і любов до України» були присутні ветерани АТО, представники ЗМІ та громадськості.

**Світлана БОЖКО**

Допомогу Україні, проти якої вже п'ятий рік веде неоголошену війну РФ, надають і тисячі волонтерів з інших країн світу. Медаллю «За жертовність і любов до України» були нагороджені представники болгарської, польської, німецької, французької, американської груп волонтерів. Зокрема, український піаніст, вихованець Київської середньої спеціалізованої музичної школи імені Миколи Лисенка Павло Гінтов, який нині живе і працює у Сполучених Штатах Америки, організував збір допомоги військовим серед української громади США. Ця волонтерська група неодноразово передавала ЗСУ необхідне технічне приладдя. Також Павло є одним з організаторів і активним учасником українського Майдану в Америці. Акції протесту спрямовані проти концертів тих діячів культури Російської Федерації, котрі публічно підтримують агресію РФ. А своїм мистецтвом Павло Гінтов активно популяризує у світі музику українських композиторів.

Випускниця Київської спеціалізованої музичної школи імені Миколи Лисенка, студентка вищої школи музики у Нюрнберзі Олександра Зайцева є активною учасницею німецької групи волонтерів. Юна мисткиня працює у сфері культурної дипломатії, є автором та учасником кількох міжнародних проєктів, спрямованих на розвиток сучасного українського мистецтва і творчої молоді, інтеграцію української культури в інтернаціональну спільноту країн Європи.

# У ЖИТОМИРІ З'ЯВИЛИСЯ ПАМ'ЯТНІ ДОШКИ ОЛЕГУ ОЛЬЖИЧУ І МИКОЛІ СЦІБОРСЬКОМУ

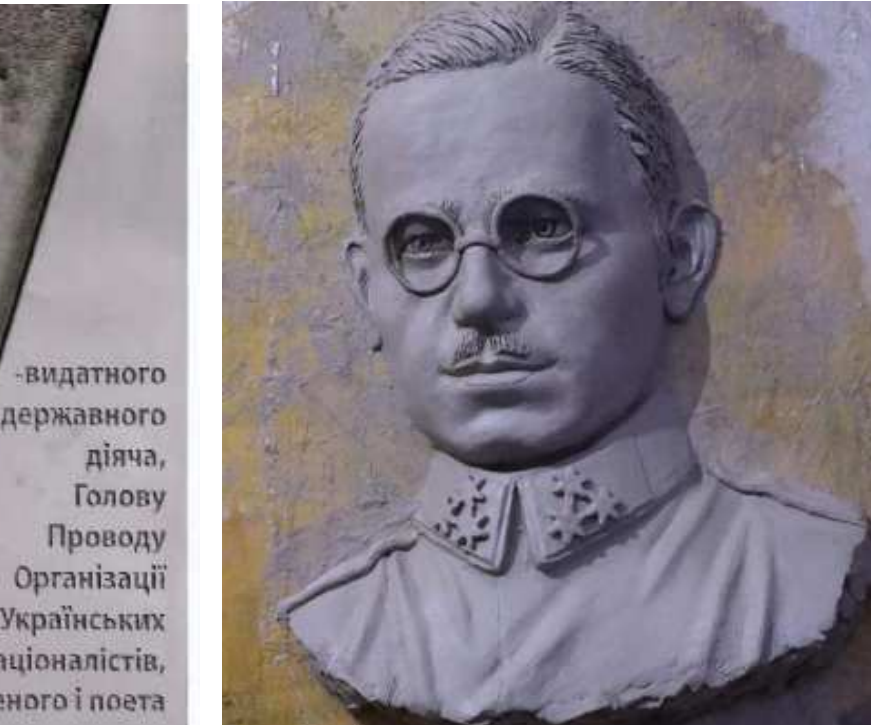


У вхідній брамі Свято-Успенської церкви з'явилася пам'ятна дошка Олегу Ольжичу. Саме у цій церкві на початку 20 століття охрестили видатного українського громадського діяча. Згоду Житомирській обласній державній адміністрації на її встановлення дав виконавчий комітет Житомирської міської ради 7 листопада.

Крім того, у Житомирі встановлено пам'ятну дошку на честь Миколи Сціборського.

Олег Ольжич народився в Житомирі 21 липня (8 липня ст. ст.) 1907 року. Батько – відомий поет та письменник Олександр Іванович Кандиба (псевдонім Олександр Олесь), мати – Віра Антонівна Свядковська, гімназійна вчителька.

Творча спадщина Олега Ольжича значима своїм духовним зарядом, во-



на характеризується великим діапазоном тем і сюжетів, починаючи від доісторичних часів і закінчуючи сучасністю. Феномен цієї людини, поета і вченого слід розглядати лише в сукупності, у тісному зв'язку життя і творчості з його трагічною смертю. Сьогодні в Україні виходять книги з творами Олега Ольжича, поставлений біографічний фільм «Я камінь з Божої праці», його ім'ям названо одну з київських вулиць. Ця видатна і постать заслуговує і увічнення його пам'яті меморіальною дошкою в Целенбау, де Ольжич був замучений. Інші народи вшанували своїх мучеників, повинні це зробити і українці.

Микола Сціборський є теоретиком українського націоналістичного руху, визначний діяч ОУН. Серед його головних праць: «Робітництво і ОУН» (1932 р.), «ОУН і селянство» (1933 р.),

«Націократія» (1935 р.), «Національна політика більшовиків в Україні» (1938 р.), «Сталінізм» (1938 р.), «Земельне питання» (1939 р.), «Україна в цифрах» (1940 р.), «Демократія» (1941 р.). М. Сціборський виступив одним із співавторів проекту Конституції України, розробленої у вересні 1939 р. за дорученням А. Мельника.

М. Сціборський загинув у Житомирі 30 серпня 1941 р. внаслідок атакату. Похований на подвір'ї місцевого Преображенського собору.

28 березня 2014 року на могилі М. Сціборського та О. Сеніка відкрито оновлений пам'ятний знак. Біля могили проходять мітинги, які проводять націоналістичні організації міста.

**Прес-служба Житомирської міської ради**

## ЗАКОН ДИРЕКТОРІЇ УНР ПРО АВТОКЕФАЛІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

В добу УНР Центральна Рада Третім Універсалом проголосила «свободу віри». Питання віри визначалося як особиста справа громадян, церква визнавалася відокремленою від держави, яка не втручалася у внутрішнє життя церкви. За гетьманату П. Скоропадського у травні 1918 р. було створено перше Міністерство сповідань, яке намагалось упорядкувати державно-церковні справи.

В час УНР Директорії влада на державному рівні намагалась вирішити питання автокефального устрою православної церкви України, що сприяло активізації громадсько-церковного руху.

1 січня 1919 року урядом (голова – В. Чехівський, міністр сповідань – Іван Липа) ухвалений «Закон про верховне управління Української Православної Автокефальної Синодальної Церкви», що його затвердила Директорія УНР. Закон проголосив автокефалію (незалежність) православної церкви України, і визначив:

- Українська Автокефальна Церква не пов'язана з Російською церквою;
- вища церковно-законодавча, судова та адміністративна влада належить Всеукраїнському Церковному Соборові;
- Український Церковний Синод (назву незабаром змінено на «Українська Вища Освящена Церковна Рада») є головним керівним органом Церкви. Склад Синоду два єпископи, 1 протоієрей, 1 священник, 1 капелан, 1 диякон, 3 мирянина;
- діяльність «церковної влади» забезпечується з державного бюджету.

Практичне втілення закону в українському та загальноправославному контексті ускладнювалося внутрішньою слабкістю національного православного руху, проросійськими настроями більшості єпископату, додавалася непослідовність та суперечливість дій українських урядів, а також несприятлива загальнополітична ситуація, боротьба з російською військовою агресією.

**Олександр КУЧЕРУК,**  
Директор Бібліотеки ім. О. Ольжича

# КРУГЛИЙ СТІЛ ДО 100-РІЧЧЯ ЛИСТОПАДОВОГО ЧИНУ

В Івано-Франківському міському Центрі патріотичного виховання учнівської молоді імені С.Бандери 1 листопада 2018 року урочисто відзначили 100-ту річницю Листопадового Чину та утворення Західно-української Народної Республіки. Круглий стіл «За Україну! За її волю!», який підготував заступник директора з методичної роботи Мирослав Нагірний, навіть у час шкільних канікул зібрав кілька десятків небайдужих до нашого минулого учнів, вчителів історії, учасників історико-краєзнавчих гуртків, учнівських об'єднань ЦПВ ім. С.Бандери і їхніх керівників.

Після вітального слова директора закладу Галини Савченко, про передумови, причини і обставини тих подій розповіла керівник історико-краєзнавчого гуртка Центру Іванна Репета, аспірант Прикарпатського національного університету ім. В.Стефаніка.

Вихованці учнівського об'єднання «Я – громадянин України!» означили



присутнім особливості розвитку ЗУНР: у плані мовної політики, надання громадянства, проблем корупції, амністії,

охорони здоров'я населення, розвитку освіти і культури, земельних питань, соціального забезпечення, законодав-

чих новел з цивільного права, ролі церкви у державному будівництві. Наприклад, щодо останнього пункту, дослідники відзначають: «Біля 20 священників УГКЦ і 3 єпископи були членами Української Національної Ради ЗУНР (у київській Центральній Раді не було жодного священника)». Елементарний порівняльний аналіз засвідчує, що багато з викликів, які постали перед ЗУНР, залишаються актуальними для нас і сьогодні.

Директор навчально-наукового Центру дослідження історії українського національно-визвольного руху імені Олександра Карпенка ПНУ ім. В.Стефаніка доцент Микола Вітенко презентував нове унікальне видання «Західно-Українська Народна Республіка 1918-1923. Енциклопедія».

Член Національної спілки краєзнавців України Мирослав Нагірний в ході свого виступу представив деякі матеріали періоду ЗУНР з родинної колекції.

На завершення керівник літературно-краєзнавчого гуртка поетеса Надія Гриців прочитала власний вірш, присвячений ЗУНР.

Підводячи підсумок, директор Галина Савченко запросила учасників заходу оглянути виставку про пам'ятні події української революції 1917-21 років, що діє у приміщенні закладу.

**Мирослав НАГІРНИЙ**



# НА ПОЛЯХ ОДНОГО ПІДРУЧНИКА З ІСТОРІЇ

Народний депутат України Юрій Шухевич звернувся із відкритим листом до Міністра освіти і науки Лілії Гриневич з вимогою заборони поширення підручника для 10 класу «Історія: Україна і світ (інтегрований курс, рівень стандарту)» авторства М. М. Мудрого та О. Г. Аркуші.

У такий спосіб син командира УПА Романа Шухевича відреагував на окремі тлумачення цього підручника, які, фактично, у кращих традиціях комуністичної пропаганди інтерпретують діяльність Організації Українських Націоналістів, Української Повстанської Армії та їхніх лідерів.

Без сумніву, використання ідеологічних штампів на зразок «колаборанти», «прояви колабораціонізму» щодо національно-визвольного руху, який ставив за мету відновлення незалежності і соборності України – свідчення глибокої кризи історичної науки. Однак, треба визнати, що й деякі опоненти цього підручника не завжди мають рацію, захищаючи ОУН, УПА, їхніх лідерів від недобросовісних авторів та «істориків».

Скажімо, не можна визнати серйозними «аргументи», якими прагнуть переконати суспільство, що зокрема ОУН від часу її створення у 1929 році і в період діяльності під час Другої світової війни, була майже «демократичною», «миролюбною» і «законослухняною» організацією, а отже нічого спільного не має з «вождівством», «авторитарним стилем правління», «жорсткими методами боротьби».

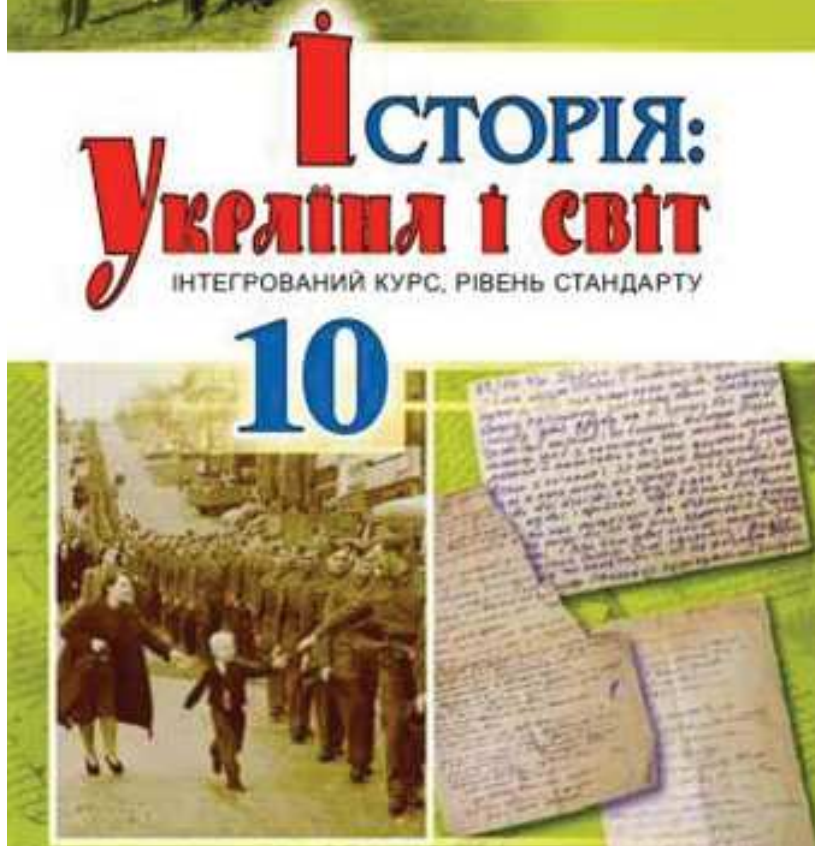
Такі, або ж подібні твердження не те що не мають під собою серйозних історичних фактів, але й нічим не відрізняються від тих, якими користуються у Москві, коли намагаються дискредитувати український націоналізм.

ОУН створилася за умов цілковитої історичної безперспективності української нації, яка після поразки Української Народної Республіки у 1921 році, на думку переважної більшості європейських політиків, назавжди втратила шанс мати свою державу.

Для цього існували усі передумови: більшість українських територій перебували під контролем тоталітарної країни СРСР, а також напівтоталітарних режимів Румунії і Польщі, які не приховували свого вкрай негативного ставлення до українців і придушували будь-які спроби їх національного, або ж культурного відродження.

За таких обставин державницькі аспірації українців могли бути реалізовані виключно за умов створення підпільної, авторитарного типу організації здатної до адекватних, а не тільки парламентських, форм і методів боротьби. Таку організацію українці створили в 1929 році у Відні і назвали її – Організація Українських Націоналістів.

Якщо уявити собі, що ОУН не була б створена, то вже на початку Другої світової війни в українському таборі не залишилося б жодної, наголошую – жодної української політичної чи громадської структури, здатної організувати опір окупантам і приступити до боротьби за державність України. Адже всі легальні, демократичні, ліберальні, монархічні, в тому со-



ціалістичні, соціал-демократичні і комуністичні структури були «зачищені» і припинили своє існування.

Залишилася тільки ОУН, оскільки її підпільний статус, авторитарний, або вождівський стиль керівництва, дозволяв продовжити боротьбу. І навіть після розколу у 1940 році ОУН під проводом Андрія Мельника і ОУНр під керівництвом Степана Бандери виступали не тільки фактом, а й впливовим фактором в українському національно-визвольному русі.

А тому треба не ганьбити «тоталітарну» ОУН, а пишатися тим, що українці в один із найдраматичніших періодів своєї історії зуміли організуватися і стати на боротьбу за свої незалежність.

Окрема тема – так звана «співпраця» ОУН з нацистським режимом. Це правда, що українці на еміграції, як зрештою, якась частина українців в Україні, сподівалися, що Німеччина на своїх багнетах може принести українцям довгоочікувану «волю». Ще не забулася Перша світова війна, яка створила передумови для постанови УНР.

Для ОУН питання взаємин із Німеччиною було складним. З одного боку, у пам'яті оживали події 1939 року, коли Німеччина руками свого союзника Угорщини втопила у крові Карпатську Україну за яку так активно боролася ОУН. З другого боку, вторгнення Німеччини на територію України дозволяло ОУН повернутися на ті українські землі, які до цього часу для ОУН були недосяжними, зокрема схід і південь України а також Крим.

ОУН ухвалила рішення створити Похідні Групи і вирушити в Україну з метою всіляко сприяти самоорганізації українців для створення умов, які можуть призвести до появи Української держави. З висоти сьогодення таке рішення видається утопічним. Однак у той час, такому рішення не існувало альтернативи. А точніше існувала тільки одна альтернатива – відмовитися від участі у подіях Другої світової війни і здатися милість СРСР або Німеччини, на що ОУН не могла погодитися апіорі.

Очевидно, що за цих обставин не можна було уникнути контактів із німецькими військовими чинниками. Але у цих контактах ОУН завжди на перше місце ставила політичну мету – визнання права українців на свою державу. Але жодного разу Німеччина такого права не визнала.

При цьому завжди треба пам'ятати, що українці ніколи під час Другої світової війни не вели переговорів із Німеччиною від імені своєї держави. Для них своя держава існувала як візія, за яку вони готові були битися і вмерти.

Тоді, і це природно, вважалося що підневільна або не державна нація має право на всі можливі засоби боротьби, щоб таку державу мати. Українці не виключення. Але на відміну від інших народів, які мали свою державу і стали на бік Німеччини, українці цього не робили. А тому приписувати ОУН «колабораціонізм», – наукове й історичне невігластво.

**Богдан ЧЕРВАК,**  
Голова ОУН

## ДО ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ ТА МОВИ

Засідання краєзнавчо-історичного клубу при Полтавській ЦМБ відбулися 7 і 11 листопада в Полтавській державній стоматологічній академії та Військовому коледжі сержантського складу ВІТІ і 179-му Об'єднаному навчально-тренувальному центрі військ зв'язку ЗСУ. Тема інтерактивних лекцій – «Українська мова як фактор безпеки та єдності українського суспільства».

На великому фактологічному матеріалі розкрито процес формування та розвитку української мови з часів Мізенської та Трипільської культур, продемонстровано види писемності та визначні твори наших пращурів: петрогліфи Кам'яної Могили та писемна Велесова книга. Розкрито роль української мови на різних етапах історії у захисті Української Державності та самого існування українського народу, роль української мови в сучасних Збройних Силах України під час збройної агресії Російської Федерації...

Знання, отримані слухачами на інтерактивних лекціях про українську мову і писемність, сприятимуть формуванню почуття гордості нашої молоді за наш народ, за його духовні здобутки і за його внесок у розвиток загальноєвропейської і світової цивілізації та розуміння важливості рідної української мови для розбудови і захисту потужної демократичної України.

З матеріалів лекції слухачі змогли зробити висновок про роль мови у збереженні українського народу, у зміцненні і єдності всіх національних меншин України, у об'єднанні всіх громадян Держави Україна на засадах української національної ідеї.

**Ніна КИРПОТІНА,**  
голова краєзнавчо-історичного клубу при Полтавській ЦМБ,  
член Полтавського осередку ОУН

## ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Ми цінуємо вашу підтримку та довіру. Дякуємо, що ви з нами. Протягом останніх трьох років наше видання безкоштовно поширювалося у 19 областей України, зону проведення АТО, а також за кордон. Повідомляємо, що можна оформити передплату на рік. Газета виходить один раз на місяць, обсягом 8 стор. Вартість передплати на рік: 99 грн 84 коп. Передплатний індекс: **60277**. Відтепер найважливіші та актуальні матеріали ви зможете отримувати вчасно з доставкою додому! Передплатити можна у відділеннях поштового зв'язку (Укрпошти); в операційних залах поштамтів; на сайті ДП «Преса»: [www.presa.ua](http://www.presa.ua)

Дякуємо, що підтримуєте часопис з віковою традицією.

**Редакція газети «Українське слово – Літаври»**

# ФУНДАЦІЇ ІМ. О. ОЛЬЖИЧА В КАНАДІ – 30 РОКІВ!

У Торонто (Канда) урочисто відзначили 30-літній ювілей Фондації імені Олега Ольжича в Канаді. Святкування відбулось 17 листопада 2018 р. у домівці Українського Національного Об'єднання Канади – відділ Торонто (145 Evans Avenue, Etobicoke). Як і належить фондації, яка носить ім'я одного з найбільших українських поетів та політичних діячів 20-го століття, святкування пройшло вчисто у мистецькому плані і на високому представницькому рівні.

Хор «Веснівка» і Український чоловічий камерний хор (керівник - Квітка Зорич-Кондрацька) виконали три пісні на слова Олега Ольжича і музику Зеновія Лавришина: «Зимовий похід», «Слова, що прості» і «Державна не твориться в будучині». Під час святкування були показані фрагменти документального фільму про життя Олега Ольжича «Я камінь з Божої праці» (сценарій Леоніда Череватенка, режисер Аркадій Микульський), слово про фільм виголосила членкиня Дирекції Фондації ім. О. Ольжича в Канаді Лариса Гвоздулич. А колишній головний редактор «Нового Шляху» Леся Панько прочитала вірш Олега Ольжича «Пророк».

Із звітом про діяльність Фондації та її плани на майбутнє виступила Голова Фондації імені Ольжича в Канаді Марія Підкович. Вона наголосила, що завданням Фондації завжди були і залишаються збереження і розвиток українського духу, культури і мови серед громадян Канади українського походження, а також різноманітна допомога Україні. Пані Підкович перерахувала основні напрямки діяльності Фондації за останні роки. В Канаді Фондація, зокрема, сприяє Ukraine Pediatric Fellowship Program, яка допомагає українським лікарям і пацієнтам, а також проведенню літературного конкурсу для дітей і молоді з українських суботів і цілоденних шкіл, проведенню семінарів і конференцій для вчителів українських шкіл;



Пані Марія Підкович, хор «Веснівка» і Український чоловічий камерний хор

допомагає молодіжним організаціям; виділяє фонди на музичні фестивалі – український фестиваль ім. Марти Кравців-Барабаш, загальноканадський фестиваль Ківаніс, де виступає українська молодь, музичним ансамблям Веснівка і Боян. Список добрих справ Фондації – довгий, його можна доповнити таким: уділено пожертву на видання книжки “Анна Ярославна – Королева Франції” Андрія Григоровича, надано кошти для проведення дитячого конкурсу віршів Тараса Шевченка з нагоди 200-ліття з дня його народження та для виробництва документального фільму “80-літній ювілей Організації Українок Канади”. Фондація Ольжича в Канаді також багато років підтримує Українське Національне Об'єднання Канади, Пласт, Суспільну Службу Українців Канади і видання «Новий Шлях – Українські Вісті».

Фондація імені Олега Ольжича в Канаді тісно співпрацює з Фондацією Олега Ольжича в Києві.

Фондація імені Олега Ольжича в Києві, Головою Правління якої є Сергій Кот, провадить велику і активну працю в справі поширення української історії і у боротьбі України за збереження Державної Незалежності і Соборності.

Фондація ім. Олега Ольжича в Канаді була заснована такими видатними членами громади, як Василь Верига, Зеновій Книш, Мирослав Небелок, Леонід Філь, Василь Федорович і Євген Мاستикаш. Пані Підкович закликала громаду до подальшої підтримки Фондації, яка продовжує благородну боротьбу Олега Ольжича за волю і розвиток України, та виконує незамінну роль у суспільному житті українців Канади, і яка у своїй діяльності спирається на добровільні пожертви.

На адресу Фондації з нагоди святкування її 30-го ювілею надійшли такі привітання: від правління Фондації імені Олега Ольжича в Києві (голова Сергій Кот); від Крайової Управи Організації Українок Канади (новообрана голова Пе-

труся Латишко); від Організації Українок Канади, відділ Торонто (голова Діанна Федун).

Під час відзначення ювілею був проведений святковий обід, молитву перед яким провів Протопресвітер Богдан Сенцьо (Українська Православна Церква в Канаді, Катедра св. Рівноапостольного Великого князя Володимира, Просвітителя Руси-України). На святкуванні ювілею були, зокрема, присутні професор Юрій Даревич, колишній Голова Українсько-Канадського Дослідчо-Документаційного Центру; доктор Дарія Даревич, Голова Наукового Товариства імені Шевченка; професор Микола Держко, Голова Українсько-Канадського Дослідчо-Документаційного Центру; Анна Кисіль - Голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій; Петрус Латишко - новообрана Голова Крайової Управи ОУК; Рената Роман - новообраний Президент УНО Канади; Тарас Підзамецький, СЕО Української Кредитової Спілки Лимитед; Павлина Загребельна, колишня Голова Крайової Управи ОУК; Оля Шевель, Голова Світової Української Кооперативної Ради; Юрій Клюфас - Голова УНО Торонто-Захід, Голова Братства Українців Католиків Канади, епархія Торонто; Юрій Сергійчук - Секретар Української Стрільської Громади; Валентина Родак - Голова Братства Святого Володимира.

Провела урочисте святкування ювілею секретар Дирекції Фондації ім. Олега Ольжича в Канаді Ольга Свистун. Заключне слово виголосив заступник голови Дирекції Іван Підкович. А закінчилося святкування загальним виконанням українського славня, який заспівувала пані Ольга Свистун.

**Фондація імені Олега Ольжича в Канаді**

## ГОЛОВІ ФУНДАЦІЇ ІМ. О. ОЛЬЖИЧА В КАНАДІ МГР. М. ПІДКОВИЧ, ЧЛЕНАМ УПРАВИ ФУНДАЦІЇ ІМ. О. ОЛЬЖИЧА В КАНАДІ

**В**исокоповажна і дорога пані Голово! Високоповажні і дорогі члени Управи!

Дорогі Друзі – усі члени та приятелі Фондації!

Від імені Правління та усього членства Фондації імені Олега Ольжича в Києві щиро та сердечно вітаю Вас із тридцятиліттям Фондації імені Олега Ольжича в Канаді!

Це пам'ятна дата, бо йдеться про третину століття, протягом якої Фондація ім. О. Ольжича в Канаді проводить безперервну та масштабну працю для України та українців.

Фондація ім. О. Ольжича в Канаді постала в той час, коли советська «імперія зла» ще існувала, але вже перебувала на межі свого повного краху. Ніхто ще не знав як скоро, у який спосіб та з якими наслідками те станеться. Але віра у близьку перемогу спонукала українських патріотів у Канаді творити нові форми підтримки самоідентифікації україн-

ства в діаспорі та нового піднесення ідеї відновлення української державності. І не лише для підтримки цієї великої ідеї, але й вироблення нових засобів впливу на політичні та громадські процеси в Україні з метою допомоги українцям на Батьківщині, пробудження їхньої національної свідомості, ширення правди про героїчний український визвольний рух і його боротьбу з московським окупантом, підтримки рідної мови, української культури і наших вікових традицій, і, зрештою, виховання та підтримка тих, хто готовий був би вийти на відкриту боротьбу за незалежність та державність України в нових умовах. Багаторічні традиції жертвової підтримки визвольного руху Організації Українських Націоналістів через славнозвісні «Одноцентровий фонд» та «Визвольний фонд» були втілені у принципи заснування та діяльності Фонда-

ції імені Олега Ольжича в Канаді.

Десятки і сотні відданих українській справі жертводавців, сотні тисяч і мільйони доларів, спрямованих Фондацією на конкретні справи – спочатку на відновлення української державності, а потім на її захист, ствердження та розвиток стали невід'ємною складовою частиною боротьби за сучасну Незалежну Україну та її гідне місце у світі.

Підтримка патріотичної української преси, а головню легендарного «Українського слова», багатотисячні тиражі сотень найменувань патріотичних українських книг, підтримка через стипендійні фонди здібної української молоді, проведення численних пам'ятних акцій, увічнення пам'яті Героїв Української Нації, і, зрештою, великий внесок в перенесення та розгортання діяльності ОУН в Україні під керівництвом Голови ОУН, останнього Президента

УНР в екзилі Миколи Плав'юка – таким є далеко неповний перелік напрямків діяльності та внесок в Українську Незалежність Фондації ім. О. Ольжича в Канаді за час її існування. Новітня російська загроза, розв'язана у 2014 році путінською Москвою війна проти України покликала підтримку з боку Фондації українських добровольців та військових, які боронять Українську державу, допомогу на лікування та реабілітацію пораненим Героям, підтримку родин полеглих патріотів.

Імена тих, хто створював Фондацію ім. О. Ольжича в Канаді, працював і працює в ній широко відомі як в Канаді, так і в Україні. Праця і жертвовність кожного члена Фондації – і тих хто працює в ній зараз, і тих, кого з нами вже, на жаль, немає, – золотими літерами вкарбовані в історію боротьби за Незалежність України.

Вільна, Незалежна і Соборна Українська Україна – це є

найвище підтвердження і визнання Ваших багатодесятирічних зусиль і жертвовної праці задля Української Ідеї.

Щасливі тим, що маємо змогу тісно співпрацювати з Вами і мати Вашу підтримку для нашої діяльності в Україні. У цій тісній співпраці ми еднемо покоління і несемо далі традиції визвольної боротьби, творимо реальну єдність Української Нації через океани і континенти – в Канаді, як одній з найбільших у світі країн поселення українців, та у рідній для усіх нас Україні.

Бажаємо усім членам Фондації імені Олега Ольжича в Канаді та її прихильникам міцного здоров'я і Многих Літ, нових звершень у Вашій невтомній жертвовній праці для України і Українців.

Слава Україні!

**Сергій КОТ,**  
Голова Правління Фондації ім. О. Ольжича в Києві



# «ВИКОРІНИТИ ПАМ'ЯТЬ ПРО КОЛОЇАЛЬНЕ, ІМПЕРСЬКЕ МИНУЛЕ КИЄВА І ВСІЄЇ УКРАЇНИ»

## Звернення до голови Українського інституту національної пам'яті Володимира В'ятровича

**Ш**ановний Володимире Михайловичу!

22 січня 2016 року Президент України видав Указ «Про заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917–1921 років» № 17/2016. У пп. 2 п. 3 цього документа Кабінетові Міністрів України було дано доручення забезпечити підготовку Українським інститутом національної пам'яті разом із Національною академією наук України та представниками громадськості Переліку найважливіших пам'ятних дат і визначних діячів Української революції 1917–1921 років.

Як нам стало відомо, зрештою такий перелік було підготовлено. І дуже добре, що до нього потрапили такі славетні постаті українського національно-визвольного та націоналістичного руху, як Євген Коновалець і Микола Капустянський. Водночас ми були прикро вражені, не виявивши в списку визначних діячів Андрія Мельника.

В історію він увійшов як активний учасник Української революції 1917–1921 років, один із творців військового підрозділу Січових стрільців у Києві, полковник Армії УНР, один із засновників Української військової організації, а насамперед – як Голова Організації українських націоналістів та Провод ОУН у 1938–1964 рр. Авторитет і заслуги цієї людини загальнознані в середовищі українських патріотів. Більше того, за часів незалежності України було підготовлено кілька списків під назвою «Сто найвидатніших українців», й А. Мельник значиться в кожному з них.

Тому просимо Вас докласти зусиль, аби виправити кричущу помилку та поповнити Перелік визначних діячів Української революції 1917–1921 років іменем Андрія Мельника.

Принадно пропонуємо коротку довідку про цю гідну людину:

Андрій Мельник (1890–1964) – військовий, політичний і громадський діяч, організатор і керівник українського національно-визвольного руху. На початку 1918 р. – один із творців і начальник штабу Галицько-Буковинського куреня січових стрільців, реорганізованого в полк, дивізію і корпус січових стрільців. Відзначився при штурмі київського заводу «Арсенал» і обороні Києва від російських більшовицьких військ. Полковник Армії УНР. Із січня 1919 р. – начальник штабу Армії УНР. Один із творців Української військової організації.

Ще одне питання, яке хотіли би порушити, – потреба рішучішої та послідовнішої боротьби з проявами такого, безперечно, небезпечного явища, як «руссійський мір», у Києві та загалом в Україні. Йдеться, зокрема, про назви вулиць, парків, закладів тощо, пов'язаних чи то з іменами осоружних владних чиновників царату, чи то просто з пам'яттю про Російську імперію.



Так, Київська міська Організація українських націоналістів неодноразово зверталася до Київського міського голови, Голови Київської міської державної адміністрації Віталія Кличка та до депутатів Київської міської ради з пропозицією перейменувати вулицю Багговутівську в Шевченківському районі Києва на вулицю полковника Андрія Мельника.

Як відомо, до 1991 р. зазначена мостова називалася на честь Семена Будьонного – кривавого ленінсько-сталінського воєначальника, ревного учасника поневолення України радянською Росією. Потім їй повернули начебто викаданню назву – на честь родини Багговутів.

Проте з таким підходом аж ніяк не можна погодитися. Це родина зайд і водночас вірогідних служак дому Романових. Багговути брали участь у придуманні повстань кримських татар, поляків і угорців, завоюванні Фінляндії, загарбання та впокоренні Чечні, всіляко сприяли змосковщенню українців та інших народів.

Особливо мерзенним виявився один з останніх представників цього роду – великодержавний російський шовініст, полтавський губернатор у 1913–1915 рр. Олександр Багговут. Саме він у 1914 р. написав міністрові внутрішніх справ Російської імперії таємну доповідь, в якій закликав «викорінювати чужий дух свободи» в Україні та сповна розкритися в усій своїй ненависті до народу, серед якого жив, та як махровий антисеміт.

Царський чинуша та гнобитель вельми бідкався, що (подаємо в перекладі українською мовою):

– «незважаючи на категоричні вимоги інспекторів вести навчання тільки російською мовою, вчителі ухиляються від цього при кожній нагоді й наводять постійно одну й ту саму відмовку, яка полягає в тому, що мова малоросійська є їхня рідна мова, що тільки на цьому наріччі діти швидко засвоюють предмет викладання і що немає ніякої біди в тому, що паралельно з російською мовою даються пояснення на малоросійській»;

– «сільське духовенство в значній мірі також співчуває українському рухо-

ві, і оскільки воно близько стоїть до сільського населення, то ці ідеї через його посередництво легше проникають у простий народ»;

– «серед інтелігенції помічається також достатня кількість прихильників українського руху»;

– «значна частина службовців губернської, повітової та земської управ... є також благодатним ґрунтом для розвитку і пропаганди українських ідей і сповідує мазепинський рух. Український клуб у Полтаві складається з людей, які виключно належать до того ж руху»;

– «львівський професор Грушевський постійно перебуває то в Києві, то у Львові й безперешкодно керує небезпечною та згубною роботою мазепинського табору».

Далі О. Багговут настійливо радив: «Оскільки впровадження цих прагнень в уми й серця інтелігенції та простого народу загрожує створенням у майбутньому між російським і малоросійським народами такої перешкоди, знищити яку буде дуже важко, і позаяк рух цей стає останнім часом безперечно безпечним для Росії, то я вважаю за необхідне боротися з українським рухом такими заходами:

Залучати на посади вчителів земських початкових шкіл по можливості тільки одних великоросів <...>, призначати на посади інспекторів народних училищ людей діяльних, енергійних, твердих і виключно великоросів <...>, усього вчителя, який виявляє схильність до українського руху, негайно усувати <...>.

Поставити правильно навчання історії Росії в школі й суворо зобов'язати вчителів упроваджувати в молодь поняття про єдину неподільну Росію, пояснюючи значення слова «Україна» як «окраїна» держави в минулі часи <...>.

Вибирати благочинних з особливим розбором, призначаючи людей твердих і енергійних. Необхідно на чолі єпархії ставити преосвящених архієреїв виключно великоросів <...>, чинити найбільший тиск на тих із них, які заражені українськими прагненнями <...>.

Звернути особливу увагу на семінарії, на навчально-виховну частину в цих навчальних закладах. Ставити на чолі їх ректорів виключно великоросів <...>. Навчальний персонал повинен бути тільки з великоросів <...>.

Необхідно субсидувати деякі газети... з метою боротьби проти українців. У газетах доводити тотожність великоросів з українцями й пояснити, що малоросійська мова утворилася шляхом колонізації в колишні часи російської мови. Роз'яснити, що «Україна» означає окраїну Польщі та Росії та що ніколи ніякого українського народу не було <...>. Саму назву «Україна – український» заборонити, а вживати лише «Малоросія – малорос» <...>.

Можливе часте вміщення в субсидованих газетах статей про необхідність загальнодержавної мови, якою тільки і є великоросійське наріччя, про багатство російської мови, обширність і багатство її літератури і т. д., про роль сучасної малоросійської мови як просто-народної та такої, що не має літератури й майбуття <...>.

Внаслідок виявленого останнім часом прагнення українців вийти з економічного підпорядкування Москви й заснувати свій торговий і біржовий центр у Києві бажано було б, щоб Міністерство фінансів вело національну фінансову політику з метою закріплення за Московією її становища економічного центру та знищення спроб економічного сепаратизму українців».

А насамкінець підніжок і холуй видавив із себе таке побажання: «Внаслідок участі євреїв у всякому взагалі революційному русі, у тім числі і в українофільському, я вважаю за необхідне всіх євреїв, які не мають права проживання в сільських місцевостях, виселяти, не створюючи жодним чином нових містечок, що включаються в смугу осілості, і всіма заходами сприяти земствам та іншим організаціям у боротьбі з економічною поневоленням краю євреями».

Здавалось б, висновок однозначний: вулиця Багговутівської в Києві бути не повинно! Проте на її захист раптом стала Комісія Київради з питань найменувань. Мовляв, це історична назва.

Дай їм волю, то вони й бульвару Тараса Шевченка повернули б «історичну» назву – Бібіковський.

Така сама доля спіткала намагання КМ ОУН перейменувати парк «Кинь-Грусть» у Подільському районі столиці на Парк ім. Стефана Кульженка – відомого київського книговидавця, котрий той парк і започаткував.

Існує побрехенька, яку плекають російські шовіністи, що назва «Кинь-Грусть» нібито пов'язана із закликом Катерини II до одного зі своїх численних бахурів. Мовляв, припини журитися.

Звичайно ж це також не та назва, якою слід пишатися, яку варто шанобливо берегти.

Отже, на порядку денному гостро стоїть питання викоренення не лише назв, пов'язаних із кривавим комуністичним минулим, а й різноманітних найменувань, завдяки яким під виглядом «історичних» явні та приховані недруги української національної державності намагаються увічнити пам'ять про колоніальне, імперське минуле як Києва, так і всієї України.

Закликаємо Вас спільно діяти в цьому напрямі!

Слава Україні!

**Провід Київської міської організації ОУН**

Газету набрано й зверстано в комп'ютерному центрі  
Фондації ім. Олега Ольжича.  
Віддруковано в ТОВ «Мега-Поліграф»  
04073, м. Київ, вул. М.Вовчка, 12/14  
Свідчення про державну реєстрацію  
КІ №791 від 13 березня 2013 р.  
Наклад 1000 прим. Замовлення № 272  
**Передплатний індекс 60277**

«Українське слово – Літаври»  
Реєстраційне посвідчення КВ 21127 – 10927Р  
Засновник: Громадська організація «Фондація імені Олега Ольжича»  
р/р 26001052753310, Печерська філія ПАТ КБ «Приватбанк»,  
МФО 300711, Код ЄДРПОУ 21479745. Місцезнаходження редакції:  
01010, Україна, місто Київ, вул. І. Мазепи, 6.  
E-mail: olzhych@ukr.net, www.kmoun.info  
ukrslovo-litavry.org.ua

Шеф-редактор – Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ  
Головний редактор – Сергій КОТ  
Заступник головного редактора – Ніна СКОЧКО  
Редакційна рада: Богдан ЧЕРВАК (голова),  
Сергій КОТ, Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,  
Олександр КУЧЕРУК, Ніна СКОЧКО,  
Борис ГУМЕНЮК, Микола ЗУБКОВ, Вадим ДЖУБАГА

Редакція не завжди поділяє  
думки авторів публікацій.  
Рукописи не рецензуються і не повертаються.  
Редакція листується з читачами  
на шпальтах газети.  
При передруці матеріалів посилання  
на «Українське слово – Літаври» обов'язкове.